

Jaša
Zlobec

TIKANJE prolog

*beri to pesem
tako kot ti jo bom povedal*

fina široka ramena imaš
sicer se pa na moja ledja nasloni
moje ledvice
so včasih čisto kakor iz jekla

edini trenutek
v katerem velja pogovor

so tiste grozne stisnjene ustnice
in slabost telesa
ko v panoju umiraš

tu sem doma

če sem vse te milijone let preživel
in živel samo za ta voz

je moje naročje tako široko
da bom vse zazibal
v zobati noči

da se bo čisto tropsko
prvi vrt odprl
kjer bomo vsi
lahko
vpili

* * *

kakorkoli že miroslav k.
je
lepo
postavljaj besede
in pravo besedo je dal v pravo sekundo pisalnega stroja

prav danes
je tisti večer
ko bi hotel povedati nekaj besed

ko
je moj prijatelj
savo dolinko preplaval
si na živem pesku kolena do kosti obrabil
samo
zato
da je odprl
bel list papirja

na njem pa piše

saj fantje svojo črpalko srce kos mesa kompjuter
nekam v slepe ulice hočete napotiti

nič ne vem
nič ne znam
nikogar ne poznam

zato bomo z bosimi petami
prvič
po pesku lahko hodili

se s soljo svojih solz opijali
in školjke poslušali

KRAŠKA NOČ skozi pravokotnik okna
skozi luknjo pradavnih sten
skozi zbite sklade težkega kamna
vezir neskončnih črt
trapeza brez dna

v temo noči pelješ
predor časa
trenutka
prostora

s svojo dolgo roko
te zgrabi drgetajoča moč
električne žice
in črna gosta noč
te zapelje skozi oknice

brenči srebrna črta
se utopi
tvoja radost za vedno zatrta
kot rep klopotачe zazveni
zarožlja
do dna do dna
do konca v temi

NAJINA NOČ ozek trak vročega asfalta
je zdrsel prek
spečega trebuha
se v posteljo zakotalil
zdrknil
v špranjo pri podu

vsako noč ga poslušam
kako previdno
škrebļajo njegovi zobje
in glodajo čas

vse tanjše in tanjše
so ure
ki ločijo večer od jutra

- DVE RDEČI PESMI**
- I
- ondan sem videl boben
 po človeški koži je vonjal
 z listki marjetic je bil posut
 bil je razpet
 na vse strani čez cel svet
- udušil je vsak odmev
 vsak žarek ujel
- kotalil se je na vse štiri strani neba
 s svojim vročim mrtvim trebuhom
 kdor je enkrat človeško meso poskusil
 ga ne bo nikoli pozabil
- II
- ko se v mojem plemenu
 mladenič preizkuša v moža
 mu zlato ovnovo kožo nadenejo
 z ostrimi kopiti oborožijo
 zavite rogove vsadijo
- in gre med čredo vodnik
 ovcam kazat moč
 jagnjeta poslušnost učiti
- stisne ga vase trepetajoči trop
 sklene se krog črede
 belih kodrastih pleč
- trop brez vodnika
 je krog
 brez začetka in brez konca
- OBLJUBA** na zelenem starodavnem mahu
 v njegovem risu
 smo se dogovorili
- pred umivalnikom sem stal
 prežale so bele ploščice
 povsod naokoli

po tleh in po stenah
kot v kletko zaprte

in zlomil sem v glavi zarjavelo pero
generacij in generacij

zrak je v kocke zadihal
so trave zazelenele
nov prostor se je odprl
prostor telesa trepetajoč

skladali bomo skladali
stokrat bomo skladali
ampak enkrat bomo našli točko
barvo
ime
ko bomo lahko pesem zapeli